

ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΥΛ

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΜΙΑΣ ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΗΣ ΝΥΦΗΣ

Ο γάμος του λόρδου Σαϊντ-Σάϊμον, εδώ και λίγον καιρό, είχε ως συνέχεια ένα σωρό παράξενες περιπέτειες που άναστατώνσαν την αριστοκρατία του Λονδίνου κι' έδωσαν άφορμή να κυκλοφορήσουν ή πιό άλλόκοτες διαδόσεις στα «κοσμικά» σαλόνια του Σίτυ. Μά, τὰ διάφορα αινιγματικά γεγονότα αὐτουνοῦ τοῦ σκανδάλου δὲν ἔγιναν μέχρι σήμερα γνωστά στο κοινόν. Νομίζω λοιπόν ὅτι, δημοσιεύοντας τώρα αὐτὴν τὴν συναρπαστικὴ ἱστορία, πού εἶνε κι' ἕνα ἀπὸ τὰ πιό ἐκπληκτικὰ κατορθώματα τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, προσφέρω μιὰ μεγάλη ἐκδούλευσι στὸς περιέργους θαυμαστάς του καὶ δίνω συγχρόνως κι' ἕνα τέλος σ' αὐτὸ τὸ πολύκροτο σκάνδαλο.

Ἐνα ἀπόγευμα, ὁ Σέρλοκ Χόλμς κι' ἐγὼ καθόμαστε στὸ γραφεῖο του, στὴν Μπαϊκερ Στρήτ, ὅταν ξαφνικὰ μὰς ἔφεραν ἕνα γράμμα. Ὁ λόρδος Ρόμπερτ Σαϊντ-Σάϊμον, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους αριστοκράτας τῆς Ἀγγλίας, τοῦ ἔγραφε πὼς θὰ περνοῦσε στὶς πέντε ἡ ὥρα νὰ μιλήσῃ μαζί του γιὰ μιὰ σπουδαία ὑπόθεσι.

— Πρόκειται γιὰ τὸν γάμο του... ἔκανε ὁ Σέρλοκ Χόλμς, ἀφήνοντας τὸ γράμμα πάνω στὸ γραφεῖο του.

Ἐπειτα, ἀνάθοντας τὴν πίπα του, ξαπλώθηκε ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ μοῦ εἶπε:

— Οὐάτσον, ἔχουμε μιὰ ὀλόκληρη ὥρα στὴ διάθεσι μας. Κάνε μου λοιπόν τὴ χάρι νὰ μοῦ διαβάσῃς τί γράφει τὸ «Μόρνιγκ Πόστ» γιὰ τὸν λόρδο Σαϊντ-Σάϊμον...

Στὴν πρώτη σελίδα τῆς ἐφημερίδος, πού θρισκόταν πάνω στὸ ντιβάνι, ἦταν ἕνας τρίστηλος τίτλος:

«ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ Σ' ΕΝΑΝ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΟ ΓΑΜΟ»

Κι' ἀμέσως ἀπὸ κάτω, ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

Ἡ οἰκογένεια τοῦ λόρδου Ρόμπερτ Σαϊντ-Σάϊμον ἔχει ἀναστατωθῆ ἀπὸ τ' ἀλλόκοτα καὶ λυπηρὰ ἐπεισόδια πού ἔγιναν ὕστερ' ἀπὸ τὸν γάμο αὐτόν. Ἡ στέψις ἔγινε χθές, ὅπως ἔγραψαν ἡ ἐφημερίδες. Μὰ μόνο σήμερα μπορέσαμε νὰ ἐξακριβώσουμε τίς διάφορες φάσεις αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, πού ἔγινε τὸ θέμα τῆς ἡμέρας.

Ὁ γάμος ἔγινε στὴν ἐκκλησία τοῦ Σαϊντ-Τζωρτζ, στὸ Χάνοβερ Σκουαίρ. Παρίσταντο σ' αὐτόν μόνον ὁ πατέρας τῆς νύφης, ὁ μίστερ Ἀλοῦζιους Ντόραν, ὁ γνωστός Ἀμερικανὸς πολυκατομιμιοῦχος, ἡ δούκισσα τοῦ Μπάλμοραντ, ὁ λόρδος Χάρου καὶ ἡ λαίδη Κλάρα Σαϊντ - Σάϊμον (ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ τοῦ γαμπροῦ) καθὼς καὶ ἡ λαίδη Χουάιτγκων.

Κατόπιν ὅλοι πῆγαν στὸ μέγαρο τοῦ μίστερ Ἀλοῦζιους Ντόραν, στὸ Λάνκαστερ Γκὰτ, γιὰ τὸ γαμήλιο γεῦμα. Ἐκεῖ τότε μιὰ ἄγνωστη, πού ἔλεγε πὼς εἶχε δικαιώματα ἐπὶ τοῦ λόρδου Σαϊντ-Σάϊμον, ἐπεχείρησε νὰ μπῆ στὸ μέγαρο διὰ τῆς βίας. Μὰ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ζωερὴ σκηνή, οἱ ὑπερτέρες μπόρεσαν νὰ τὴν διώξουν.

Ἡ νύφη, πού εἶχε φθάσει πρὶν δημοσυρηθῆ αὐτὸ τὸ θλιβερὸ ἐπεισόδιο, κάθησε στὸ τραπέζι μαζί με τοὺς ἄλλους. Σὲ λίγο ὅμως, ἀδιαθέτησε λιγάκι καὶ γύρισε στὸ δωμάτιό της γιὰ ν' ἀναπαυθῆ. Ἐπειδὴ δὲ ἀργοῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν τραπέζα, ὁ πατέρας της πῆγε νὰ δῆ μίρτως εἶχε πάθει τίποτε καὶ τότε ἔμαθε πὼς ἡ κόρη του, μπροστὰ στὰ μάτια τῆς καμαριέρας της, εἶχε πάρει τὸ μαντῶ της κι' ἕνα καπέλλο κ' εἶχε ξανακατεβῆ. Ἐπίσης, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπερτέρες ἀνέφερε πὼς εἶχε δεῖ μιὰ κυρία μ' ἕνα μακρὸ μαντῶ νὰ φεύγει διαστικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι. Τοῦ φάνηκε μάλιστα πὼς ἦταν ἡ λαίδη Σαϊντ-Σάϊμον...

Μόλις διεπίστωσε τὴν ἐξαφάνισι τῆς νύφης, ὁ μίστερ Ἀλοῦζιους Ντόραν, μαζί με τὸν λόρδο Σαϊντ-Σάϊμον, πῆγε στὴν ἀστυνομία κι' ἀνέφερε λεπτομερῶς ὅλην αὐτὴ τὴ ζοφερὴ ὑπόθεσι.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀρχισαν ἀμέσως πρετώδεις ἔρευνες, μὰ μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν ἀνακάλυψαν τὰ ἔχνη τῆς νύφης. Φοβοῦνται ὅτι συνέβη κάποιο μυστηριώδες ἔγκλημα... Τὸ μόνο πού κατορθώσαν εἶνε ὅτι συνέλαβαν τὴν γυναῖκα ἐκεῖνη πού θέλησε νὰ μπῆ διὰ τῆς βίας στὸ μέγαρο τοῦ λόρδου Σαϊντ - Σάϊμον. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ λέγεται Φλώρα Μίλλαρ καὶ ἦταν ἄλλοτε χορεύτρια στὸ «Ἀλλέγκρο». Ὑπάρχουν ὑ-

πόνοιες ὅτι ἔχει παίξει ἕνα σημαντικὸ ρόλο σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι καὶ ὅτι τὰ αἷτια τοῦ ὀράματος εἶνε ἡ ζήλεια.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμῆ, ἡ οἰκονόμος τοῦ Σέρλοκ Χόλμς ἀνήγγειλε τὸν λόρδο Ρόμπερτ Σαϊντ-Σάϊμον.

Ἦταν ἕνας λεπτός καὶ ὑψηλόσωμος ἄνδρας, ὠχρός, μὲ παγερό ὕφος καὶ γκριζὰ μαλλιά. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς τὸν ὑπεδέχθη μ' εὐγένεια, τοῦ προσέφερε μιὰ πολυθρόνα καὶ κατόπιν τὸν ρώτησε:

— Εἶνε ἀκριβῆ αὐτὰ πού γράφει γιὰ τὴν ὑπόθεσι σας τὸ «Μόρνιγκ Πόστ»;

— Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Θαυμάσια! ἔκανε ὁ Χόλμς. Τί θέλετε λοιπόν ἀπὸ μένα ;

— Νὰ μοῦ διαφωτίσετε αὐτὴ τὴ ζοφερὴ ὑπόθεσι! φώναξε μ' ἀγωνία ὁ ἀριστοκράτης. Αὐτὸ τὸ μυστήριό θὰ μὲ τρελλάνη!...

— Ἦσυχάστε, λόρδε Σαϊντ-Σάϊμον... τοῦ εἶπε ὁ διάσημος ἀστυνομικός. Ἐχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Καὶ τώρα πῆτε μοῦ τί ξέρετε γι' αὐτὴν τὴν ἱστορία.

Ὁ λόρδος Σαϊντ-Σάϊμον ἀναψε νευρικὰ ἕνα ποῦρο καὶ συγκέντρωσε τίς ἀναμνήσεις του:

— Ἐγνώρισα τὴ μὲς Ντόραν ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο. Μὰς εἶπε: Ὁ πατέρας της εἶνε ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τῆς Καλιφορνίας. Ἦταν ἄλλοτε χρυσοθήρας... Ἡ κόρη του ἀνετράφη μέσα σ' ἕναν ἄγριο περιβάλλον. Ἦταν καὶ ἔμεινε ἕνα τρελλοκόριτο. Εἶνε ἰδιότροπη, παράξενη καὶ κάνει ὅ,τι περάσει ἀπὸ τὸ νοῦ της. Ἐχει ὅμως καλὴ καὶ εὐγενικὴ καρδιά καὶ γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ τῆς δώσω τ' ὄνομά μου. Τὸ φθινόπωρο λοιπόν πού ἦρθε στὸ Λονδίνο ἀρραβωνιαστήκαμε καὶ χθὲς κάναμε τὸν γάμο μας. Ἡ γυναῖκα μου ἦταν εὐθυμὴ κι' ἔκανε ἕνα σωρὸ σχέδια γιὰ τὸ μέλλον, ὅταν ξαφνικὰ, ἕνα ἀσήμαντο ἐπεισόδιο τὴν ἄλλαξε ἀπότομα. Καθὼς προχωρούσαμε πρὸς τὸ ἱερό, ἄφησε νὰ πέσῃ ἡ ἀνθοδέσμη της στὴ μέση τῆς ἐκκλησίας. Ἡ γυναῖκα μου στάθηκε, ταραγμένη, μὰ ἕνας κύριος πού θρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ μας, ἔσκυψε, πῆρε τὴν ἀνθοδέσμη καὶ τῆς τὴν ἔδωσε. Ἀπὸ τὴ στιγμῆ ἐκεῖνη, ἔχασε τὴν εὐθυμία της. Μήπως ἀρὰ γε θεώρησε αὐτὸ τὸ πέσιμο τῆς ἀνθοδέσμης ὡς κακὸν οἰωνό: Ποιὸς ξέρει!... Ὅταν γυρίσαμε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της,

ἡ γυναῖκα μου μίλησε μιὰ στιγμῆ μετὴν ἐμπιστο καμαριέρα της, μιὰ Ἀμερικανίδα, στὴν γλῶσσα τῶν χρυσοθηρῶν. Τῆς εἶπε κάτι πού μοῦ φάνηκε πὼς ἐσήμαινε: «Θὰ ἐκμεταλλευθῶ μιὰ ξένη φλέγα χρυσοῦ». Ἐπειτα, σηκώθηκε, ὅπως ξέρετε, ἀπὸ τὸ τραπέζι, φόρεσε πάνω ἀπὸ τὴ νυφικὴ της τουαλέττα ἕνα μαντῶ κι' ἔγινε ἀφαντῆ... Κατόπιν τὴν εἶδαν νὰ μιλάῃ στὸ Χάυδ Πάρκ μετὴ Φλώρα Μίλλαρ πού θρισκεται τώρα στὴ φυλακὴ. Αὐτὴ ἡ χορεύτρια ἦταν ἄλλοτε φίλη μου. Ὅταν ἔμαθε λοιπόν τοὺς ἀρραβῶνας μου, ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ τὴ μέρα τοῦ γάμου μου δημιούργησε τὸ γνωστὸ σκάνδαλο. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ γυναῖκα μου, πού μόλις εἶχε γυρίσει ἀπ' τὴν ἐκκλησία, θρισκόταν στὸ δωμάτιό της, κι' ἔτσι δὲν κατάλαβε τίποτε... Αὐτὲς τώρα εἶνε ὅλες ἡ λεπτομέρειες τῆς ὑποθέσεως. Δὲν ξέρω τίποτε ἄλλο. Αὐτὴ ἡ ἐξαφάνισι παρουσιάζεται στὸ πνεῦμα μου ὡς ἕνας ἄλυτος γρίφος!...

— Ἄλυτος; ἔκανε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Μὰ ἐγὼ τὸν ἔλυσα κιόλας!...

— Τότε πῶς εἶνε ἡ γυναῖκα μου; τὸν ρώτησε ἀπότομα ὁ λόρδος Σαϊντ-Σάϊμον.

— Αὐτὴ εἶνε μιὰ λεπτομέρεια πού θὰ τὴ μάθω πολὺ γρήγορα. Τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Ὁ Ἅγγλος ἀριστοκράτης σηκώθηκε τότε, εὐχέθηκε καλὴν ἐπιτυχία στὸν φίλο μου κι' ἔφυγε. Ἀμέσως κατόπιν πῆγε στὸ γραφεῖο ὁ ἀστυνομός τῆς Σκότλαντ Γουάρντ Λέστραντ.

— Ἐψαχνα δυὸ ὄρες στὸν Τάμεσι γιὰ νὰ βροῦ τὸ πτώμα τῆς λαίδης Σαϊντ - Σάϊμον, μὰς εἶπε καὶ σωριάθηκε κατάκοπος σὲ μιὰ πολυθρόνα. Βρῆκα τὸ νυφικὸ της φόρεμα κοντὰ στὴν ἀποβάθρα τοῦ Στράντ!... Τὸ «ψάρεψα» λοιπόν καὶ σὲ μιὰ πτυχῆ

Σέρλοκ Χόλμς

του νυφικού, ανέκαλυψα αυτό το σημείωμα:

«Όταν θά με δήτε, θά είνε όλα έτοιμα. Φ. Η. Μ.»

Βλέπετε λοιπόν; 'Η Φλώρα Μίλλαρ παρέσυρε σέ μιὰ παγίδα κι' έρριξε στο ποτάμι τή λαίδη Σαίντ-Σάιμον!... Αυτή είνε ή ένοχος!... 'Ο Σέρλοκ Χόλμς ζήτησε νά δή τὸ σημείωμα κι' έρριξε μιὰ ματιά από τὸ πίσω μέρος τοῦ χαρτιοῦ. Τὸ πρόσωπό του τότε φωτίσθηκε παράξενα.

— Είνε ένα κομμάτι από ένα λογαριασμό ξενοδοχείου... ψιθύρισε. Πολύ ενδιαφέρον αυτό!... 'Ακούστε τί γράφει:

«4 Νοεμβρίου. Δωμάτιον, 1 λίρα. Πρόγευμα 4 σελλίνα. Ένα κόκκινο, 2 σελλίνα».

— Καί τί σημαίνουν ὅλ' αυτά; Έκανε ειρωνικά ὁ Λεστράντ.

— 'Απλούστατα ὅτι ή λαίδη Σαίντ-Σάιμον είνε ένας μύθος. Δέν υπάρχει καμμιά λαίδη Σαίντ-Σάιμον!...

— Είσαστε τρελλός! φώναξε ὁ Λεστράντ. Μὲ σὰς δέν μπόρεσα ποτὲ νά συνεννοηθῶ!...

Κι' έξω φρενῶν, άνοιξε τήν πόρτα κι' έγινε άφαντος.

'Ο Σέρλοκ Χόλμς ξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο κ' ύστερα σηκάθηκε κι' αυτός.

— Έχω κάποια δουλειά, Ουάτσον... μοῦ εἶπε. Έλπίζω νά τήν τελειώσω γρήγορα. Περιμένε με ἔδῶ πέρα... Δέν θ' άργήσω.

Καί βγήκε, χωρίς νά μοῦ δώση καμμιά άλλη εξήγησι.

* * *

Λίγο πρίν από τίς έννέα, ὁ Σέρλοκ Χόλμς ξαναγύρισε βιαστικός, μ' ένα σοβαρό ύφος στο πρόσωπο. Από τή λάμψη όμως τής ματιᾶς του κατάλαβα γρήγορα πὼς δέν εἶχε γελαστή στὰ συμπεράσματά του.

— 'Ηρθε κανείς; με ρώτησε.

— 'Όχι, τοῦ άπάντησα άπορώντας.

— Δέν πειράζει, έκανε, θάρθουν.

Τήν ίδια στιγμή, στήν είσοδο τοῦ γραφείου παρουσιάσθηκε ὁ λόρδος Σαίντ-Σάιμον.

— Λάβετε τὸ τηλεγράφημά μου; τὸν ρώτησε ὁ Χόλμς.

— Μάλιστα κι' ὁμολογῶ ὅτι τὸ περιεχόμενό του μ' εξέπληξε. Είσαστε θέβαιος γιά ὅλα αυτά πὼς λέτε; Έκανε άνήσυχος ὁ 'Αγγλος άριστοκράτης.

— 'Ασφαλῶς! άπάντησε ὁ Χόλμς.

'Ο λόρδος Σαίντ-Σάιμον έπεσε σέ μιὰ πολυθρόνα κι' έφερε τὸ χέρι του στο κάθιστρο μέτωπό του.

— Θεέ μου! Τί σκάνδαλο! στέναξε μ' άπόγνωσι.

'Ο Σέρλοκ Χόλμς δέν πρόφθασε νά τὸν παρηγορήσει, γιατί ή πόρτα τοῦ γραφείου του άνοιξε ξαφνικά καί μπήκε ένας άνδρας καί μιὰ γυναίκα.

— Λόρδε Σαίντ-Σάιμον, έκανε τότε ὁ άστυνομικός, επιτρέψτε μου νά σὰς παρουσιάσω τὸν κύριο καί τήν κυρία Φράνσις 'Ηθερτ Μούλτων. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ξέρετε πολὺ καλά τήν κυρία...

'Ο 'Αγγλος άριστοκράτης, στήν θέα τῶν δυὸ έπισκεπτῶν, εἶχε σηκωθῆ από τή θέσι του άπότομα καί μ' ένα παγερό ύφος, εἶχε καρφώσει τὰ μάτια του στο πάτωμα.

— Θύμωσες, Ρόμπερτ; τοῦ εἶπε τότε ή κυρία Μούλτων καί πήγε κοντά του γιά νά τοῦ σφίξῃ τὸ χέρι.

— Σὰς παρακαλῶ, έκανε εκείνος, πειραγμένος, δέν δέχομαι καμμιά δικαιολογία.

— 'Ε, ναι, έχεις δίκη... Παραδέχθηκε ή κυρία Μούλτων. 'Επρεπε νά σοῦ εξηγήσω ὠρισμένα πράγματα πρίν φύγω. Μά ήμουν σάν τρελλή από τή στιγμή πὼς αντίκρυσά τὸν Φράνσις κι' έτσι δέν ήξερα οὔτε τί έλεγα, οὔτε τί έκανα. Μοῦ φαίνεται περίεργο πὼς δέν έπαθα συγκοπή στήν έκκλησία...

— 'Όλα αυτά τελείωσαν, τώρα, έκανε μ' εὔθυμη φωνή ὁ κύριος Φράνσις Μούλτων, ένας ὠραίος καί ζωηρός 'Αμερικανός. Δέν υπάρχει κανένα μυστήριο σ' ὅλη αὐτὴν τήν υπόθεσι...

— 'Ακουσε, Ρόμπερτ, εἶπε πάλι ή κυρία Μούλτων, μιὰ χαριτωμένη νέα με ξανθὰ μαλλιά πὼς δέν ήταν άλλη από τή λαίδη Σαίντ-Σάιμον. Θά σοῦ εξηγήσω ἐγὼ τί συνέβη...

»'Εγνώρισα τὸν Φράνσις ἔδῶ καί λίγα χρόνια στο Μάκ Κουίρ, κοντά

στὰ Βραχώδη 'Όρη, ὅπου ὁ μπαμπᾶς εργαζόταν σ' ένα χρυσωρυχείο. 'Αρραβωνιαστήκαμε λοιπόν, ὅταν μιὰ μέρα ὁ μπαμπᾶς βρήκε μιὰ μεγάλη φλέβα χρυσοῦ κι' έγινε βαθύπλουτος, ἐνῶ ὁ φτωχὸς Φράνσις δέν εὔρισκε στο χωράφι του. 'Ετσι, ὁ μπαμπᾶς έπαψε πειὰ νά ενδιαφέρεται γι' αὐτόν, μοῦ άπαγόρευσε νά έχω σχέσεις μαζί του καί μιὰ μέρα με πήρε στον 'Αγιο Φραγκίσκο. 'Ο Φράνσις ὅμως μ' άγαπούσε καί μ' άκολούθησε ἐκεῖ πέρα. 'Εξακολουθούσαμε λοιπόν νά συναντώμαστε κρυφά από τὸν μπαμπᾶ καί μιὰ μέρα παντρευθήκαμε. 'Υστερα, ὁ Φράνσις έφυγε γιά νά γίνῃ κι' αὐτὸς πλούσιος κι' ἐγὼ ἔμεινα με τὸν μπαμπᾶ.

»'Υστερα άπ' λίγον καιρὸ ὡστόσο διάβασα ένα πρωὶ στίς έφημερίδες ὅτι οἱ 'Ερυθρόδερμοι τοῦ Νέου Μεξικῶ περικύκλωσαν μιὰ μέρα μιὰ κατασκήνωσι κι' έσφαξαν ὅλους τοὺς χρυσοθήρες. 'Ανάμεσα σ' αὐτοὺς ήταν καί τ' ὄνομα τοῦ Φράνσις. 'Εγὼ τότε άρρώστησα από τή λύπη μου. 'Όταν έγινε καλά, γνώρισα στον 'Αγιο Φραγκίσκο τὸν Ρόμπερτ καί άποφάσισα νάρθω τὸ φθινόπωρο στο Λονδίνο, ὅπως ήθελε ὁ μπαμπᾶς. Δέν μ' ένδιέφερε πειὰ κανείς άνδρας, γιατί εξακολουθούσα ν' άγαπῶ τὸν Φράνσις κι' έτσι άποφάσισα νά παντρευθῶ τὸν λόρδο Σαίντ-Σάιμον, ὅπως ήθελε πάλι ὁ μπαμπᾶς. Μπορεῖτε ὅμως νά φαντασθῆτε τήν έκπληξι μου, ὅταν τή μέρα τοῦ γάμου μου, προχωρώντας στήν έκκλησία, εἶδα τὸν Φράνσις νά με κυττάζῃ θεαθια στὰ μάτια, σάν νά με μάλλονε!... Στήν άρχή πίστεψα πὼς έβλεπα τὸ φάντασμα του. 'Επειτα ὅμως κατάλαβα πὼς ήταν ζωντανός κι' ὅτι από κάποιο λάθος θά εἶχε γραφῆ τὸ ὄνομά του ανάμεσα στοὺς χρυσοθήρας πὼς εἶχαν σφάζει οἱ 'Ερυθρόδερμοι. 'Από τήν ταραχή μου, άφησα τὸ μπουκέτο μου νά πέσει μπροστὰ στὰ πόδια του. 'Ο Φράνσις έσκυψε, τὸ πήρε καί μαζί μ' αὐτὸ μοῦ ἔδωσε κρυφά κι' ένα σημείωμα. Μοῦ έγραφε νά πάω άμέσως νά τὸν δῶ, μόλις θά μοῦ έκανε νόημα.

»Γύρισα λοιπόν στο σπίτι σάν τρελλή, εἶπα τῆς καμαριέρας μου, ὅτι θά έφευγα καί κατέβηκα στήν τραπεζαρία, άποφασισμένη, νά φύγω πρῶτα κ' ύστερα νά εξηγήσω ὅλην αὐτὴ τήν ιστορία στο Ρόμπερτ, γιατί ἐκείνη τήν ὥρα οἱ αὐστηροὶ συγγενεῖς του με τρόμαζαν. Μόλις ὅμως κάθησα στο τραπέζι, εἶδα από τὸ παράθυρο τὸν Φράνσις πὼς έστεκε άπέναντι στον δρόμο, νά μοῦ κάνῃ νόημα. Προφασίσθηκε άμέσως μιὰ άδιαθεσία, άνέβηκα στο δωμάτιό μου, πήρα ένα μαντῶ κι' ένα καπέλλο κι' έ-

φυγα κρυφά γιά νά συναντήσω τὸν... άνδρα μου! Μά, καθώς έφθανα στο Χάυδ Πάρκ, βρέθηκα μπροστὰ σέ μιὰ παράξενη γυναίκα πὼς άρχισε νά μοῦ λέῃ ὅτι ήταν ἄλλοτε φίλη τοῦ Ρόμπερτ. Δέν τῆς ἔδωσα ὅμως καμμιά σημασία καί προχώρησα γιά νά φθάσω τὸν Φράνσις πὼς τραβοῦσε μπροστὰ, μόνος του. Λίγο πιὸ κάτω, πήραμε ένα άμάξι καί πήγαμε στο ξενοδοχείο του. 'Εκεῖ ὁ Φράνσις μοῦ εξήγησε πὼς εἶχε γλυτώσει από τοὺς 'Ερυθροδέρμους καί πὼς ήρθε άμέσως στο Λονδίνο, μόλις διάβασε μιὰ μέρα στίς έφημερίδες ὅτι θά παντρευόμουν τὸν λόρδο Σαίντ-Σάιμον. 'Επειδὴ ὅμως δέν ήξερε τήν διένθυσι μου, ήρθε κατ' εὔθειαν στήν έκκλησία πὼς θά γινόταν ὁ γάμος καί πὼς τήν εἶχαν αναφέρει ὅλες ή έφημερίδες.

»'Ο Φράνσις κατόπιν πήρε τὸ νυφικό μου φόρεμα καί τὸ πέταξε στον Τάμεσι, γιά νά μὴ τὸ βρῆ κανείς. 'Επειτα άποφασίσαμε νά φύγουμε κρυφά γιά τὸ Παρίσι. Μά ἔδῶ καί λίγη ὥρα μᾶς έπισκέφθηκε ὁ μίστερ Χόλμς, γιά νά μᾶς πείσῃ ὅτι δέν έπρεπε νά κρυβώμαστε καί ὅτι έπρεπε νά ποῦμε τήν ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ κι' εμεῖς, ήρθαμε, δῶ, πέρα πὼς μᾶς προσκάλεσε, γιά νά εξηγηθῶμε...

'Ο λόρδος Σαίντ-Σάιμον, ὠχρός, έκανε μιὰ υπόκλισι στήν κυρία Μούλτων καί χωρίς νά προσθέσῃ τίποτε, βγήκε σοβαρός κι' άξιοπρεπῆς από τὸ γραφεῖο.

'Ο Σέρλοκ Χόλμς τότε, άποχαιρέτησε τὸν κύριο καί τήν κυρία Μούλτων πὼς ήθελαν κι' αὐτοὶ νά φύγουν, τοὺς εὔχηθηκε νά ζήσουν εὐτυχισμένοι κι' ὅταν μείναμε πάλι μόνοι, γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καί με ρώτησε:

— Λοιπόν, Ουάτσον; Τί λές;

— Μίστερ Σέρλοκ Χόλμς, τοῦ εἶπα με θαυμασμό, είσαστε ή ενσάρκω-
(Συνέχεια στήν σελίδα 45)

'Η... λαίδη Σαίντ - Σάιμον

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια έκ της 8ης σελίδος).

λάζια φούστα της. Χαμογελούσε ακόμα όταν έφτιαχνε τηγανίτες για τον ένοικιαστή της Χέρρ Πούς, στον οποίο άρρεσε να παίρνη έναν καφέ μαζί της, όταν γύριζε το βράδυ από τη δουλειά της.

Έξ' άλλου, ο Πούς αυτός της είχε δώσει να καταλάβη ότι δεν θα του ήταν καθόλου δυσάρεστο να παντρευτή την αξιολύπητη χήρα που τον περιποιόταν τόσο καλά. Και η σκέψις αυτή έκανε την Ντριγκάλσκου να χαμογελάη περισσότερο από το κάθε τί.

* * *

Κατά τον Όχρσβρη, οι διευθυνταί του στούντιο άρχισαν να δείχνονται δυσαρεστημένοι από την εργασία της. Της είχαν δώσει ωστόσο έναν ρόλο τόσο εύκολο: "Έπρεπε να διασχίση έναν δρόμο, να σταθί μια στιγμή κάτω από ένα φανάρι, να στηριχτή σ' αυτό, να βήξη και να απομακρυνθή κατόπιν άργά, με βήμα συρτό και κουρασμένο.

Όλα πήγαν άσχημα στη σκηνή αυτή: Η ράχη της δεν είχε πειά αυτή την καμπύλη της φτώχειας, που την έκανε τόσο αξιολύπητη άλλοτε, και τα μάτια της, που είχαν συνηθίσει πειά στο δυνατό φως των λαμπτήρων, έμεναν λαμπρά και στεγνά. Ο σκηνοθέτης, αφού την έβαλε να επαναλάβη τρείς φορές την ίδια σκηνή, θύμωσε, βλαστήμησε δυνατά και την έστειλε στο σπίτι της.

Και όταν την ξαναείδε την άλλη μέρα με το καπέλλο της, την άσπρη μπλούζα της και τη γαλάζια φούστα της, για την οποία ήταν τόσο περήφανη, κυριεύθηκε από πραγματική λύσσα. Την έντυσε με κουρέλια, με παλιοπελλερίνες, που προερχόνταν από το βεστιάριο του στούντιο και δεν είχαν αυτό το τσαλάκωμα, αυτόν τον τόνο της φυσικότητας, που τόσο επιδιώκουν οι σκηνοθέται. Και της έδωσε αυστηρά να μην ξαναπαρουσιαστή στο έξη στο στούντιο παρά μόνο με τα κουρέλια που φορούσε κατά την πρώτη της επίσκεψη...

Η δυστυχισμένη δεν μπορούσε να καταλάβη την άφορη της συμπεριφοράς του αυτής. Η άλλες «έκτακτες» είχαν το δικαίωμα να ντύνονται όπως τους άρεσε. Γιατί λοιπόν ήθελαν να την υποχρεώσουν να φοράη κουρέλια, για τα οποία ιντροπύταν τώρα και που θα την έκαναν να μοιάζη με σκιάχτρο;

— Μεγάλε Θεέ! ψιθύρισε. Αυτοί οι άνθρωποι τρελλάθηκαν.

Όλο τον Νοέμβριο της έδωσαν πολύ λίγη εργασία. Και τον Δεκέμβριο την προσκάλεσαν μια φορά μόνο στο στούντιο για μια σκηνή του φιλμ «Λαοί σε άπογνωσι».

— Τι διάβολο! φώναξε ο Φίλιπς καθώς γύριζαν τη σκηνή αυτή και βλέποντας τη Ντριγκάλσκου που δεν την άναγνώρισε. Γιατί αυτή η γυναίκα δεν είναι μακιγιαρισμένη;

Και μόνο όταν ένοιωσε να την τραβάνε απότομα από το μπράτσο ή Ντριγκάλσκου κατάλαβε ότι έπρόκειτο γι' αυτήν. Της μελάνιασαν βιαστικά τους γύρους των ματιών της, της χάραξαν ρυτίδες στο πρόσωπο... Μά του κάκου... Το μακιγιαρίσμα αυτό δεν έμοιαζε καθόλου με τα πραγματικά στίγματα της δυστυχίας και της πείνας που δεν χόρταινε ποτέ, με τα στίγματα που η Ντριγκάλσκου είχε χάσει από τότε που γνώρισε κάποια άνεσι.

Και η Ντριγκάλσκου, άπελπισμένη τότε, κατέφυγε στο γραφείο του Θόρμπεργκε και άρχισε να κλαίη και να παραπονιέται...

— Τι συμβαίνει εδώ; ρώτησε ο Φίλιπς μπαίνοντας κι' αυτός στο γραφείο και βλέποντας μια γυναίκα στρουμπουλή, μια τελεία άστη που θρηνολογούσε.

— Η Ντριγκάλσκου παραπονιέται ότι δεν της δίνουμε πειά δουλειά, όπως άλλοτε, του εξήγησε ο Θόρμπεργκε.

— Έλεγα, έπρόσθεσε η Ντριγκάλσκου, ότι δεν είναι σωστό να μη μου δίνετε πειά δουλειά όπως άλλοτε, τώρα που μπορώ και ντύνομαι καλά. Όλοι με κυττάτε με ένα ύφος σαν να είναι έγκλημα για μια φτωγή γυναίκα σαν έμένα να χορταίνη την πείνα της. Μπορώ να μακιγιάρωμαι και να γίνωμαι φτωγή, αν θέλετε, όπως κάνουν όλες η άλλες «έκτακτες». Μά, Θεέ μου, δεν φαντάζομαι να έχετε την άξίωσι να φοράω κουρέλια σ' όλη μου τη ζωή. Έξ' άλλου, μήπως όλα στον κινηματογράφο δεν είναι ψεύτικα; Δεν θα με διώξετε, δεν είναι έτσι, έπειδή δεν ζω πειά στην άθλιότητα;

— Γελίεσαι! εύρησε ο Φίλιπς με λύσσα. Δεν είναι όλα ψεύτικα στον κινηματογράφο κι' αυτό που άκριβώς ζητάμε είναι η πραγματικότητα! Ζητάμε τη ζωή, έτσι όπως είναι! Αν προτιμάς μια ζωή άνετη από τη φτώχεια, αυτό άφορά έσένα. Μά έμάς δεν μάς ενδιαφέρει πειά!

Κι' ο Ιμπρεσσάριος βγήκε έξω, χτυπώντας πίσω του δυνατά την πόρτα.

— Έχει δίκιο! είπε μελαγχολικά ο Ρενάτους Θόρμπεργκε.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΕΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ

(Συνέχεια έκ της 29ης σελίδος).

και είχε γίνει η σκιά της. Μά η Κεύ ήταν ένα φρόνιμο κ...
— Είσαι παντρεμένος, του δήλωσε, και δεν θα ήθελα έξ αίτίας μου να χωρίσης τη γυναίκα σου. Έπειτα τί έχω να κερδίσω από τη συντροφιά σου;

— Θα σε κάνω ένδοξη, θα σ' αγοράσω μια όμορφη θίλλα και θα έρχωμαι εκεί να περνάω μια ώρα κοντά σου, της άπαντούσε ο θιομήχανος.

Και η Κεύ άρχισε να σκέφτεται σοβαρά αυτήν την πρότασί του. Δέχθηκε τέλος να γίνη φίλη του. Ζήσαν μαζί λίγους μήνας. Ξαφνικά η γυναίκα του θιομηχάνου πληροφορήθηκε τις σχέσεις των. Πήγε και θρήκε την Κεύ, την έξευτέλισε και την πλήρωσε για ν' αφήση ήσυχο τον άνδρα της. Η Κεύ κατάλαβε ότι αυτή η γυναίκα είχε δίκιο και δεν παραπονέθηκε. Της υποσχέθηκε να δώση μάλιστα μια λύσι σ' αυτήν την ιστορία και άπειράθη ν' αυτοκτονήση φυτεύοντας μια σφαίρα στο στήθος της. Μά γλύτωσε το θάνατο. Κι' ο θιομήχανος φοβούμενος τις άδιακρισίες των δημοσιογράφων δεν έτόλμησε πειά να πάη να την συναντήση.

Η Κεύ σήμερα ζή πάλι στο μικρό δωμάτιό της, τρώει στ' αυτόματα έστιατόρια και έξακολουθεί να ράβη μόνη της τα φορέματά της. Μά δεν παραπονιέται. Ξέρει ότι δεν είναι τυχερό ποτέ να γίνη διάσημη. Η Κεύ είναι ο τύπος της «χορευτριάς-νοικοκυράς», ένας τύπος υπερβολικά σπάνιος σ' όλον τον κόσμο.

Η «Μπούλυ» πάλιν, είναι σωστός διάβολος. Είναι τετράξανθη και γοητευτική. Τρελλαίνεται για τις εύθυμες περιπέτειες και της άρέσει να θασανίζη τους άνδρες. Είναι η πιό γνωστή άπ' όλες τις χορευτρίες του Λονδίνου κι' η πιό «μοιραία» γόησσά του. Τρείς άνθρωποι έχουν πεθάνει έξ αίτίας της. Μ' αυτή δεν σκοτίζεται για τα θάσανα των άλλων. Εκείνη την ενδιαφέρει να αυξάνη τα θύματά της και την περιουσία της. Η ξανθή «Μπούλυ» έχει μια σημαντική περιουσία. Παίζει μάλιστα και στο χρηματιστήριο έκμεταλλευόμενη τα μυστικά που της έμπιστεύονται οι φίλοι της. Είναι η πιό γνωστή άπ' όλες. Ωστόσο δεν αγαπάει τον κινηματογράφο και τον έχει ως μέσον για να κυκλοφορή στον κόσμο των πλουσίων και να κάνη τα «κόλπα» της. Η «Μπούλυ» είναι μια διάσημη και σατανική γόησσα και φυσικά υπερβολικά επικίνδυνη.

Όσο πειά για την Μύριαμ είναι ο τύπος του πραγματικού δυστυχισμένου «γκέρλ» χορεύει για να θρέψη τα μικρά άδέλφια της και τους γέρους γονείς της. Η Μύριαμ δεν έχει έρωτες. Αγαπάει μόνο τη δουλειά της. Γι' αυτό κιόλας χορεύει καλύτερα από όλα τα «γκέρλ» του Λονδίνου και δεν φοβάται ποτέ να μείνη χωρίς δουλειά.

Αυτά τα τέσσερα κορίτσια που σās άνεφερα είναι η πιό χαρακτηριστικοί τύποι των χορευτριών. Και λίγο να προσέξετε θα το άνακαλύψετε στα μπαλλέτα όλων των θεάτρων κι' όλων των στούντιο. Ποτέ δεν κρύβουν την ιδιωτική ζωή τους. Μά πάνω στα φώτα της σκηνής ή των προβολέων είναι όλες τους εύθυμες και χαριτωμένες. Γι' αυτό κιόλας κινούν τον θαυμασμό των ανθρώπων που λατρεύουν το θέατρο και τον κινηματογράφο.

ΤΣΑΡΛΥ ΕΝΤΥΓΚΕΡ

Η Τέχνη είναι αυστηρός κύριος. Φράου Ντριγκάλσκου, μπορείτε να διαλέξετε: "Η να έξακολουθήσετε τη ζωή που κάνετε τώρα, ή να δουλεύετε όπως άλλοτε χωρίς φόβο για την κούρασι, να περιποιήσετε τον δυστυχισμένο γυιό σας, να περνάτε νύχτες άγρυπνίας από την έγνοια και τη φτώχεια στο προσκέφαλό του. Αν προτιμάτε το δεύτερο, έλατε να με ξαναϊδητε. Με καταλάβατε;

Όχι... Η Άλμα Ντριγκάλσκου δεν καταλάβαινε αυτή τη λογική, δεν την καταλάβαινε καθόλου.

Μονάχα, καθώς απομακρυνόταν άργά, συγχυσμένη, κατάπληκτη και λίγο άνήσυχη, η ράχη της είχε ξαναπάρει την καμπύλη της φτώχειας που την έκανε τόσο αξιολύπητη και το βήμα της δεν ήταν καθόλου σταθερό.

— Τι θέλουν να πουν όλα αυτά; σκεφτόταν στον δρόμο. Με πλήρώνουν και θέλουν να μείνω στη φτώχεια. Κερδίζω άρκετά χρήματα για να αγοράζω, τι θέλω για να τρώγω και όμως θέλουν να πεινάω. Άμα χορταίνω την πείνα μου, δεν μου δίνουν πειά δουλειά. Το καλύτερο που έχω να κάνω είναι να συμβουλευτώ τον καλό μου φίλο Πούς και να δώ τί λέει κι' αυτός για όλα αυτά... Και νομίζω πως πρέπει να βρω κανένα σπίτι ή κανένα γραφείο για να το σιγουρίζω όπως άλλοτε... Μέσα στο στούντιο, μά την πίστι μου, είναι όλοι τρελλοί.

ΒΙΚΙ ΜΠΑΟΥΜ